

Blauwbaard MIEJA HOLLEVOET / BRONKS FOTO ANNE HOLLEVOET

Blauwbaard vormen sprookje en persoonlijke reflectie één mysterieus, schizofreen geheel. In hun complementariteit vormen beide voorstellingen samen trouwens eveneens een sterk geheel en een aanzet tot reflectie over sprookjes en hoe we ermee omgaan.

Net zoals *Assepoester* begint *Blauwbaard* met een proloog. In *Assepoester* valt die wat lang uit: de treffende intro met het schoenen passen terwijl Tom Waits 'You're innocent when you dream' zingt, wordt gevolgd door een dialoogje tussen de acteurs over de vraag 'Zou jij willen trouwen?' *Blauwbaard* begint met een sterk beeld dat de hele voorstelling lang je blik zal bepalen: een donkere scène met een sterke lichtbundel op een centraal geplaatste barkruk waarop een wit konijn zit; acteur Jurgen Delnaet zet het konijn met

zijn snuit naar het publiek, zodat een perfect symmetrisch, 'zuiver' beeld ontstaat; dan neemt hij een groot mes en zet het op de blanke hals van het konijn; plots wordt het aardedonker.

In die donkerte verschijnt een vrolijke Carine Peeters in een meisjesachtige witte jurk. Ze schijnt zich niet bewust van haar misplaatste lichtheid, die trouwens aanstekelijk werkt. Even later rennen Carine Peeters en Jurgen Delnaet als een verliefd stel af en aan met allerlei attributen waarmee ze het kasteel vullen: veel opgezette dieren en voorwerpen van allerlei maten en volumes, meestal met een deur(tje) of deksel. De vrouw – we horen dat de man haar aanspreekt als 'Judith' – wil almaar meer licht en lucht in huis. 'Ben je niet bang?', vraagt de nog steeds naamloze man telkens wanneer ze toestemming

vraagt om alweer een nieuwe deur te openen. Het antwoord is steevast 'Nee'. Elke geopende deur, elk opgelicht deksel tovert nieuwe rijkdommen te voorschijn, waar bij nader inzien bloed aan blijkt te kleven. Op de voorgrond wordt het steeds lichter, maar de twee immens grote, zwarte wandtapijten blijven licht en kleur opsorpen van de sluipende beelden van trappen, gangen en deuren die erop geprojecteerd worden. Met zijn 'opgeslorpte projectie' creëert beeldend kunstenaar Ronny Heiremans meer dan een beklemmende sfeer. Naarmate de voorstelling vordert, functioneren de filmbeelden – versterkt door de scherpe, slepende geluiden van Brick de Bois – als een derde, onzichtbaar personage. Of misschien nog beter: als de donkere, onbelichte kant van beide protagonisten.

Zo komen we meteen bij de sterkte van deze *Blauwbaard*: de encensering doorbreekt de stereotiepe tweedeling tussen 'onschuldig' en 'gevaarlijk'. Terwijl Judith weer maar eens met een grenzeloos optimisme een volgende deur gaat openmaken, zien we Jurgen Delnaet als een verliefde, radeloze man vrouwenpruiken koesteren... en opzetten als baard. De vraag 'Ben je niet bang?' verradt zijn eigen angst. Hoe 'zwart' is hij? En hoe 'wit' is zij? Met welk recht dringt zij zo onvervaard in zijn geheimen binnen? Of gelooft ze in al haar onschuld dat zijn donkere geheim tot het land der fabels behoort? Hoe gevaarlijk is zijn hang naar perfectie? Hoe lang blijf je 'onschuldig' wanneer je iemand wil 'veroveren'? Bestaat onschuld alleen in sprookjes? En wanneer veranderen sprookjes in nachtmerries?

Mieja Hollevoets *Blauwbaard* is geen commentaar op – maar een gedurfd doordenken van het sprookje. In hun aanhoudendheid verhinderen de thrillerachtige beelden en geluiden dat je het gevaar met het ene - en de angst met het andere personage verbindt. Zoals de

zwart geverfde tapijten alle licht opsorpen, zo zuigt deze voorstelling de personages op, tot ze nog slechts een schaduw zijn van zichzelf. En van elkaar. Wanneer Judith de laatste sleutel heeft gekregen, kleuren haar handen rood.

Blauwbaard verschijnt opnieuw met een wit konijn op de scène. Is zijn dodend gebaar wreed of verlossend?

De sterke kanten van *Assepoester* (beeld en geluid, voorstellingsritme, ruimtegebruik en de nodige tikkel humor) worden in *Blauwbaard* aangevuld met meer ruimte voor de acteurs en dito geloof in de verbeelding van de toeschouwer. Het resultaat is een kwetsbare én ijzersterke voorstelling.

Marleen Baeten

ASSEPOESTER

REGIE Mieja Hollevoet
 TEKST Mieja Hollevoet en Brick de Bois
 SPEL Diane Belmans, Antje de Boeck, Brick de Bois, Dimitri Duquennoy
 PRODUCTIE BRONKS
 PREMIERE 26/01/01

BLAUWBAARD

REGIE Mieja Hollevoet
 TEKST EN GELUIDSONTWERP Brick de Bois
 SPEL Jurgen Delnaet en Carine Peeters
 DECOR Ronny Heiremans
 PRODUCTIE BRONKS
 PREMIERE 02/11/02